

1970

AUTHOR/KEY FIGURE

Henning Christiansen

FACTS

Document type:
Manuscript

Language:
Dansk

Mentioned people:
Joseph Beuys

Archive:
HC arkiv Møn/HC Egne Tekster

TRANSCRIPTION

Henning Christiansen:

DYNAMIKKEN ER PSYKO-FYSISK
almindeligheden som dynamo

Han stod med en svale i hånden.

Ægteparret gik ned gennem Pestalozzi Strasse, skubbene vognen foran sig. Solen skinnede nydeligt ned mellem alléens træer på lillebror. Det var lørdag middag mellem jul og nytår, der var en dejlig slap stemning over byen. Bilerne agede afsted og udenfor nr. 14 holdt en Citroën 2 CV med konens veninde i. De havde ikke set hinanden i årevis, så der var varm gensynsglæde, den man finder mellem skoleveninder når begge er sprængfyldt med fortællestof. Veninden arbejdede som biokemiker i Freiburg, med speciale i transplantationer. "Blaiberg døde af en dum lungebetændelse, som intet normalt sundt menneske ville være fældet af, men antikörper-virkningen havde været for stor. Jeg tror mere på de syntetiske reservedele, selvom svineopdrættet kunne være en løsning på donorproblemet, svinemaver fungerer jo temmelig perfekt." – "Jeg har fået en lille søn, er han ikke sød?" – "Sådan en ville jeg også gerne ha', men jeg venter lidt endnu." – Et halvt år kan jeg velnok afsætte til helt intens beskæftigelse med ham, jeg føler det vil lønne sig og slet ikke hindre, men bestemt befordre mit arbejde." De gik alle 3 op og ned ad Pestalozzi med vognen. Veninden havde smækket sig ude. Det var koldt og hun havde næsten ingen tøj på, men mor, fru Peters, kom sikkert snart, de plejede at spise kl. 13 og så var hun bestemt hjemme. Op og ned ad alléen og så hen og ringe på igen. Døren gik op, smil og åbne arme vidnede om at de tidligere havde haft det godt sammen, konen, veninden og hendes mor, så ægtemanden følte sig godt tilpas, han manglede bare lige at nå at købe en æske pibetobak inden forretningerne lukkede kl. 14. Veninden tilbød at køre ham hen til tobaksforretningen, hun skulle bare lige hente sit kørekort. Det var en hel ny 2 CV og manden snusede genkendende til plastikindtrækkets kølige lugt, "det er nogle dejlige uforpligtende biler", sagde han, "ja," sagde hun, "men det er ikke min, men min brors". "Er han hjemme?", "ja, han kommer snart, han er ude at træne." – "Der er plads derovre" – "bare bliv i bilen, jeg springer lige ind i geschæften." Der på hjørnet af marktplatz er en dyrehandler og de har udstillet nogle pragtfulde farvestrålende koralfisk, meget smukke. Om hjørnet og ind i tobakshandlen. "En rød Orlik" – "ja bitte, 2,50 DM, værsgo". De

[s. 2]

cigarhandlere ligner hinanden, alle er tidligere værnemagtsofficerer, garanteret, som efter krigen har trukket sig tilbage i civillevet og købt cigarforretning, sådan en kan man klare, så er man selvstændig og uafhængig. Rigtige småhandlende bliver de aldrig, der er en ugemytlig halvornem stil over foretagendet. Ud igen og ind til veninden. Hun har svært ved at finde bakgearret, men det går. "Jeg vil gerne en tur til Rusland", siger hun, "det ville være interessant også som biokemiker, men måske er det for svært." Det værste var at komme tilbage. "I Amerika er det næsten umuligt at komme ind igen, når man først har været i Sovjet, men det er vel allerede bedre her efter Brandts tilnærmelse?"

Sikken et godt hus, flere beboede etager, store stuer og antike møbler, ha! Ha! Der kommer sekt på bordet, fut og brus og en Steinhäger til manden. Han drikker både sekt og Steinhäger. Broren kommer hjem med en ven. Vennen er tyksak og translatør i arméen, med stor forståelse for "das Wirtschaftswunder" og industriens ekspansionskrav og kun modvilligt, langsomt modtagelige for andre aspekter, som f. eks. at die Produktionsmitteln müssen vergesellschaftet werden og at de sociale forhold må forbedres på bekostning af det billige øl, bilen og de lave skatter, han vil dog gerne en tur til Danmark, København helst. En onkel har

kedet sig noget så gudsjammerligt i Korsør under krigen, men en anden har ædt sig fed og glad i Ålborg. Nå ja, til Kopenhagen vil han gerne engang. Broren må lige ud og løbe en timestid, så han forlader selskabet og lillebror kommer op for at få lidt bryst. Så kommer en gammel ven til fru Peters, en skolelærekollega, som også kender moderen og sludre sin 55-årige charme ud gennem det pæne slips. Selskabet forlader brandbare politiske spørgsmål, for at give den ældre herre mulighed for at brænde sine små vittigheder af til glæde for damerne og især fru Peters, der nu har taget paryk på og ser 3 uger yngre ud. Han fortæller lidt om en rød DKV, som skal have spillet en hvis rolle ved hans første møde med fru Peters.

Og sådan kunne man fortsætte side op og side ned med at fortælle om ganske almindelige menneskelige relationer. Menneskers aktivitet, gøren og laden, blot ved opmærksomt at følge hvad der sker omkring en. Her drikkes sekt og Steinhäger, et andet sted går en chillum rundt, der drikkes te eller kaffe eller øl alt efter hvad omgangskredsen har vendet sig til, men idéen er den samme, man mødes omkring et eller andet i al fredsommelighed, fordi man har brug for det. Han henter styrke og mening i tilværelsen i den

[s. 3]

3

nære kontakt.

Ovenpå denne almene struktur ligger et system, hvis regler og mål griber ind i almindeligheden. Sommetider meningsfuldt og nu og da forstyrrende, som en sten i en hvepserede og hunden i keglene. Krig vælter ind på folk. Økonomien er faretruende. En færdselsulykke ryster kredsen. En ligger for kræftdøden. Forstyrrende elementer indført udefra kan virke fornyende på en halvdød vane-omgangskreds, men kan også ødelægge et fint samarbejdende team.

Nogle af de ovenpå liggende systemer som "Gud og Satan" og forskellige uheld (Gasekspllosionen og orkanen i Grønland, jordskælv i Tyrkiet) kan vi foreløbig ikke værgre os tilstrækkeligt imod, men andre såsom regeringsdekreter, politisk uro, krige, handelsblokader, økonomiske transaktioner med skadelig almenvirkning, kunne vi måske hindre ved at tvinge de dynamiske blandt os til at balancere på almindeligheden, d.v.s. hindre dem i at arbejde i en special-situation, hvor et hul i regelsættet begunstiger dem og giver legalbedrageriske profitter. Boligspeculationen og ejendomshandlen er f.eks. begunstiget af et sådant hul i lovsættet, som "almindeligheden" langsomt forstår må stoppes. At man kan købe hus til store penge med lille udbetaling hænger klart sammen med den store skattebegunstigelse en hushandel er forbundet med. Der reklameres åbenlyst med fordelene. Gad vist om de forkastede jordlove kunne vedtages i 1970 og snart suppleres med love der klart definerede loven om jordens ejendomsforhold således at den tilhøre samfundet, tilhøre os alle.

Men hvordan sikre "almindeligheden" indflydelse på forløbet i det overordnede system? Kan man forhindre eksperter – politikere – embedsmænd o.a. i at indføre skadelige restriktioner og love, som bider sig fast? Er det muligt at opnå en større flexibilitet, større bevægelighed i lovgivningen og dermed hurtigere reaktion på behov for ændringer. LO foreslår nu et 4-årigt overenskomstperiode. Vi har til folketinget en 4-årig valgperiode. Måske var det bedre med en 2-årig periode. Den 4-årige valgperiode er vedtaget på et skøn i overensstemmelse med datidens tidsfornemmelse og krav til en arbejdsperiode, men nutidens hurtigere tempo er, ligeledes skønnet, bedre tjent med en 2-årig periodeinddeling. Vi har ganske vist fået øretudet fulde med at VKR-regeringens love er tænkt som langsigtet planlægning. Men det er nøjagtig den slags dynamikken i vort samfund hæmmes af.

[s. 4]

4

En 2-årig valgperiode ville ydermere have den fordel at der ville blive lagt større vægt på de personlige stemmer. "Almindeligheden" ville kunne huske hvad en politiker stod for og stemme derefter. Endelig ville man blive fri for de 6 månedernes lammelse i det politiske liv omkring valget (valgøglet) ved den nuværende 4-årige valgperiode. Med en 2-årig ville man ikke have tid til det og heller ikke brug for det, fordi tiden ikke havde udvisket det politiske handlingsmønster. Det ville blive et levende demokrati, hvor eksperimenter med nye muligheder ikke var udelukket. Det er en løsning placeret lige imellem nuværende folketingsforhold og den udenomsparlamentariske oppositions forestilling om at man egentlig bedst var det sammenspiste folketing foruden.

Embedsmandsvælde. Også det kunne man få bugt med ved endnu større offentlighed i administrationen. Avismeddelelser, fjernsynsforedrag, piecer o.s.v.. Men hvorfor skal embedsmænd ikke vælges af folket? Politikerne må i højere grad kunne vælge de embedsmænd som følger hans-(deres) politiske idéer op. De måtte f. eks. underkastes folkevalgsprincippet hvert 5. år. Det ville naturligvis gøre det nødvendigt at embedsmanden personligt måtte redegøre for sit arbejdes berettigelse og rigtighed, og det ville blive en valgkamp på saglighed, et ganske interessant aspekt. Rent praktisk burde det naturligvis kun gælde de højeste poster (Departementscheferne). Det lyder urealistisk, men allerede nu er flere ledende statsstillinger beklædt for 5-årige perioder. Den bedste løsning var nok direkte valg til de forskellige ministerier. Man kunne forestille sig at en politiker med interesse for trafik opstillede sammen med et embedsmandsteam, med de og de forestillinger om en omlægning, for med egne folk at bestride posten som trafikministerium. Det ville være autonomi uden mulighed for ansvarsforflygtigelse. Tillad en komponist at komme med den slags betragtninger, thi de udspringer dels af interesse for det samfund han tilhører og hvis "almindelighed" han føler sig som partner i, og dels fordi netop tidsproblemer just er det væsentligste i hans arbejde anno 1970. Skriver jeg en lang komposition er det en tilstand hos tilhøreren der tilstræbes, hvis udstrækning er lig med værkets længde, hvorimod en kort komposition bør skære sig ind i bevidstheden, huskes og genopfriskes af hukommelsen og således breder sig langt ud over dens fysiske varigthed. Det sidste svarer til forestillingen om at errindre politikerens - eller embedsmandens

[s. 5]

Virke. Tiden udvisker indtryk alt efter hvor stærke de var og bedømmelsen i en politisk valgsituation er underkastet de samme regler.

Nu er det altid forbundet med en hvis risiko at overføre en erfaring til et andet område, så sandt som hånden kan andre kunster end foden. Kaster man blikket på biokemien og biologien af idag, må man give ret i at de er ude af den psyko-fysiske balance. Der forskes som om industriens produktionseksponering og industristatens materielle mål er den mest indlysende opgave for disse videnskaber. Arbejdet med klonceller, for at tage et eksempel, er en af de himmelråbende misforståelser. Opgaven som skal løses er at fremstille ensartede mennesker så de ved en længere rumfart kan "låne" hinandens organer og legemsdele. Disse individer skulle skabes ved at man skraber en legemscelle fra et menneske, (et eller andet sted) og udvikler den til et selvstændigt individ, man har kunnet gøre det med en gulerod og en frø. Nå ja, det kan man gøre sig lystig over, men det værste ved mange af de eksisterende forskningsprogrammer er, at det synes lettere at skaffe penge til fantasterier end at få penge til at løse problemer, som mennesker over hele kloden daglig kæmper med og lider under. "Almindeligheden" kunne gennemtvinge en indsats for løsning af problemer som sult, sygdom, dårlige boligforhold og ringe eller ingen skolegang, hvis den blot kendte sit eget værd og ikke havde så stor respekt for den pengestærke industri, som dyrkes som en gud og opfattes som vor redning, mens den i virkeligheden er godt på vej til at sætte alt over styr for os. Der er fremstillet så vidunderlige vidundere, som IBM-maskinen, den databehandler alt og alle på kryds og tværs og kloge mænd går ind for resultaterne og har ovenikøbet det frækhed at betragte menneskehjernen som, trods alt værende bedre, men som alligevel regner datamatens resultater for rigtigere. (Det eneste fornuftige der indtil idag er frembragt i den retning er en almindelig regnemaskine). I andre lokaler sidder mennesker og gløder i elektronmikroskoper og vil bilde os ind at den boblen rundt de kan se, er den logiske grund baggrund for at det forholder sig sådan at jeg om tusinder somre kan leve evigt. Det hele er så morsomt og interessant, men stadig ligger uløste, vigtige, nærliggende opgaver og venter, psyken kan ikke få sit fysiske gennembrud og vice versa.

Man spørger sig hvor høj er en gade egentlig? Jeg mener den går til tagryggene, andre at den holder sig på måtteplanet. Jeg ville dog ikke spille megen tid på diskussion om det. De nære problemer skal først løses og den sande dynamik ligger i den [håndskrevet: psyko-fysiske balance]

Henning Christiansen:

DYNAMIKKEN ER PSYKO-FYSISK
almindeligheden som dynamo

Han stod med en svale i hånden.

Ægteparret gik ned gennem Pestalozzi Strasse, skubbene vognen foran sig. Solen skinne med nydeligt ned mellem alléens træer på lillebror. Det var lørdag middag mellem jul og nytår, der var en dejlig slap stemning over byen. Bilerne agede afsted og udenfor nr. 14 holdt en Citroën 2 CV med konens veninde i. De havde ikke set hinanden i Årevis, så der var varm gensynsglæde, den man finder mellem skoleveninder når begge er sprængfyldt med fortællestof. Veninden arbejdede som biokemiker i Freiburg, med speciale i transplantationer. "Blalberg døde af en dum lungebetændelse, som intet normalt sundt menneske ville være fældet af, men antikörper-virkningen havde været for stor. Jeg tror mere på de syntetiske reservedele, selvom ~~svine~~ svineopdrættet kunne være en løsning på donorproblemet, svinemaver fungerer jo temmelig perfekt." - "Jeg har fået en lille søn, er han ikke sød?" - "Sådan en ville jeg også gerne ha', men jeg venter lidt endnu." - "Et halvt år kan jeg vel nok afsætte til helt intens beskæftigelse med ham, jeg føler det vil lønne sig og slet ikke hindre, men bestemt befordre mit arbejde." De gik alle 3 op og ned ad Pestalozzi med vognen. Veninden havde smækket sig ude. Det var koldt og ~~h~~ hun havde næsten ingen tøj på, men mor, fru Peters, kom sikkert snart, de plejede at spise kl. 13 og så var hun bestemt hjemme. Op og ned ad alléen og så hen og ringe på igen. Døren gik op, smil og åbne arme vidnede om at de tidligere havde haft det godt sammen, konen, veninden og hendes mor, så ægtemanden følte sig godt tilpas, han manglede bare lige at nå at købe en æske pibetobak inden forretningerne lukkede kl. 14. Veninden tilbød at køre ham hen til tobaksforretningen, hun skulle bare lige hente sit kørekort. Det var en hel ny 2 CV og manden snusede genkendende til plastikindtrækkets kølige lugt, "det er nogle dejlige uforpligtende biler", sagde han, "ja," sagde hun, "men det er ikke min, men min brors". "Er han hjemme?" "ja, han kommer snart, han er ude at træne." - "Der er plads derovre" - "bare bliv i bilen, jeg springer lige ind i geschäften." Der på hjørnet af marktplatz er en dyrehandler og de har udstillet nogle pragtfulde farvestrålende koralfisk, meget smukke. Om hjørnet og ind i tobakshandlen. "En rød Orlik" - "ja bitte, 2,50 DM, værsgo". De

cigarhandlere ligner hinanden, alle er ~~tidligere~~ tidligere værnemagtsofficerer, garanteret, som efter krigen har trukket sig tilbage i civillevet og købt cigarforretning, sådan en kan man klare, så er man selvstændig og uafhængig. Rigtige småhandlende bliver de aldrig, der er en ugemtylig halvformel stil over foretagendet. Ud igen og ind til veninden. Hun har svært ved at finde baggearret, men det går. "Jeg vil gerne en tur til Rusland," siger hun, "det ville være interessant også som biokemiker, men måske er det ~~gæ~~ for svært." Det værste var at komme tilbage. "I Amerika er det næsten umuligt at komme ind igen, når man først har været i Sovjet, men det er vel allerede bedre her efter Brandts tilnærmelse?"

Sikken et godt hus, ~~flere~~ flere beboede etager, store stuer og antike møbler, ha ! ha ! Der kommer sekt på bordet, fut og brus og en Steinhäger til manden. Han drikker både sekt og Steinhäger. Broren kommer hjem med en ven. Venne er tyksak og translater i arméen, med stor forståelse for "das Wirtschaftswunder" og industriens ekspansionskrav og kun modvilligt, langsomt modtagelig for andre aspekter, som f. eks. at die Produktionsmitteln müssen vergesellschaftet werden og at de sociale forhold må forbedres på bekostning af det ~~ikke~~ billige el, bilen og de lave skatter, han vil dog gerne en tur til Danmark, København helst. En onkel har kedet sig noget så gudsjammerligt i Korsør under krigen, men en anden har siddet sig fed og glad i Ålborg. Nå ja, til København vil han gerne engang. Broren må ~~ikke~~ lige ud og løbe en timestid, så han forlader selskabet og lillebror kommer op for at få lidt bryst. Så kommer en gammel ven ~~til~~ til fru Peters. en skolelærkollega, som også kender moderen og sludre sin 55-årige ~~hans~~ charme ud gennem det ~~hans~~ pæne slips. Selskabet forlader brandbare politiske spørgsmål, for at give den ældre herre mulighed for at brande sine små vittigheder af til glæde for damerne og især fru Peters, der nu har taget paryk på og ser 3 uger yngre ud. Han fortæller lidt om en rød DKV, som skal have spillet en hvis rolle ved hans første møde med fru Peters.

Og sådan kunne man fortsætte side op og side ned med at fortælle om ganske almindelige menneskelige relationer. Menneskers aktivitet, gøren og laden, blot ved ~~at~~ opmærksomt at følge hvad der sker omkring en. Her drikkes sekt og Steinhäger, et andet sted går en chillum rundt, der drikkes te eller kaffe eller el alt efter ~~hans~~ hvad omgangskredsen har vendet sig til, men idéen er den samme, man mødes omkring et eller andet i al fredssommelighed, fordi man har brug for det. Man henter styrke og mening i tilværelsen i den

nære kontakt.

~~xxxx~~ Ovenpå denne almene struktur ligger et system, hvis regler og mål griber ind i almindeligheden. Sommetider meningsfuldt og nu og da forstyrrende, som en sten i en hvepserede og hunden i keglerne. Krig vælter ind på folk. Økonomien er faretruende. En færdselsulykke ryster kredsen. En ligger for kræftdøden. Forstyrrende elementer indført udefra kan virke fornyende på en halvøds vane-omgængskreds, men kan også ødelægge et fint samarbejdende team.

Nogle af de ovenpå liggende systemer som "Gud og Satan" og forskellige uheld (Gasekspllosionen ~~xxxxxxxxxxx~~ og orkanen i Grønland, jordskælv i Tyrkiet) kan vi foreløbig ikke værgе os tilstrækkeligt imod, men andre såsom regeringsdekreter, politisk uro, krige, handelsblokader, økonomiske transaktioner med skadelig almenvirkning, kunne vi måske hindre ved at tvinge de dynamiske blandt os til at balancere på almindeligheden, d.v.s. hindre dem i at arbejde i en special-situation, hvor et hul i regelsættet begunstiger dem og giver legalbedrageriske profitter. Boligspekulationen og ejendomshandlen er f.eks. begunstiget af et sådant hul i lovsættet, som "almindeligheden" langsomt forstår må stoppes. At man kan købe hus til store penge med lille udbetaling hænger klart sammen med den store skattebegunstigelse en hushandel er forbundet med. Der reklameres åbenlyst med fordelene. Gad ~~xxxx~~ vist om de forkastede jordlove kunne vedtages i 1970 og snart suppleres med love der klart definerede loven om jordens ejendomsforhold således at den tilhøre samfundet, tilhøre os alle.

Men hvordan sikre "almindeligheden" indflydelse på forløbet i det overordnede system? Kan man forhindre eksperter - politikere - embedsmænd o.a. i at indføre skadelige restriktioner og love, som bider sig fast? Er det muligt at opnå en større fleksibilitet, større bevægelighed i lovgivningen og dermed hurtigere reaktion på ~~et~~ behov for ændringer. LO foreslår nu eet-årig overenskomstperiode. Vi har til folketinget en 4-årig valgperiode. Måske var det bedre med en 2-årig periode. Den 4-årige valgperiode er vedtaget på et skøn i overensstemmelse med ~~statens~~ datidens tidsfor-nemmelse og krav til en arbejdsperiode, men nutidens hurtigere tempo er, ligeledes skønnet, bedre tjent med en 2-årig periode-inddeling. Vi har ganske vist fået ørene tudefulde med at ~~VKK~~ VKR-regeringens love er tænkt som ~~langtids~~ langsigtet planlægning. Men det er nøjagtig den slags dynamikken i vort samfund hæmmes af.

En 2-årig valgperiode ville ~~man~~ ydermere have den fordel at ~~der~~ ville blive lagt større vægt på de personlige stemmer. "Almindeligheden" ville kunne huske hvad en politiker stod for og stemme derefter. Endelig ville man ~~ikke have~~ blive fri for de 6 månedernes lammelse i det politiske liv omkring valget (valgøglet) ved den nuværende 4-årige valgperiode. Med en 2-årig ville man ikke have tid til det og heller ikke brug for det, fordi tiden ikke havde udvisket det politiske handlingsmønster. Det ville blive et levende demokrati, hvor eksperimenter med nye muligheder ikke var udelukket. Det er en løsning placeret lige imellem den nuværende folketingsforhold og den udenomsparlamentariske oppositions forestilling om at man egentlig bedst var det sammenspiste folketing foruden.

Embedsmandsvalde. Også det kunne man få bugt med ved ~~stærk~~ endnu større offentlighed i administrationen. Avismeddelelser, fjernsynsforedrag, plæcer o.s.v.. Men hvorfor skal embedsmand ikke vælges ~~politisk~~ af folket? Politikerne må i højere grad kunne vælge de embedsmand som følger hans (deres) politiske idéer op. De måtte f. eks. underkastes folkevalgsprincippet hvert 5. år. Det ville naturligvis gøre det nødvendigt at embedsmanden personligt måtte redegøre for sit arbejdes berettigelse og rigtighed, og at det ville blive en valgkamp på saglighed, et ganske interessant aspekt. Rent praktisk burde det naturligvis kun gælde de højeste poster (Departementscheferne). Det lyder urealistisk, men allerede nu er flere ledende statsstillinger beklædt for 5-årige perioder. Den bedste løsning var nok valg ^{direkte} til de forskellige ministerier. Man kunne forestille sig at en politiker med interesse for trafik opstillede sammen med et embedsmandsteam, med de og de forestillinger om en omlægning, for med egne folk at bestride posten som trafikministerium. Det ville være autonomi uden mulighed for ansvarsforflygtigelse.

Tillad en komponist at komme med den slags betragtninger, thi de udspringer dels af interesse for det samfund han tilhører og hvis "almindelighed" han føler sig som partner i, og dels fordi netop tidsproblemer just er det væsentligste i hans arbejde anno 1970. Skriver jeg en lang komposition er det en tilstand hos tilhøreren der tilstræbes, hvis udstrækning er lig med værkets længde, hvorimod en kort komposition bør skære sig ind i bevidstheden, huskes og genopfriskes af hukommelsen og således breder sig ~~lang~~ langt ud over dens fysiske varighed. Det sidste svarer til ~~et~~ forestillingen om at errindre politikerens - eller embedsmandens

5

virke. Tiden udviser indtryk alt efter hvor stærke de var og bedømmelsen i en politisk valgsituation er underkastet de samme regler.

Nu er det altid forbundet med en hvis risiko at overføre en erfaring til et andet område, så sandt som hånden kan andre kunster end foden. Taster man blikket på biokemien og biologien af idag, må man give ret i at de er ude af den psyko-fysiske balance. Der forskes somom industriens produktionseksponen og industristatens materielle mål er den mest indlysende opgave for disse videnskaber. Arbejdet med klonceller, for at tage et eksempel, er en af de himmelråbende misforståelser. Opgaven som skal løses er at fremstille ensartede mennesker så de ved en længere rumfart kan ~~læne~~ "låne" hinandens organer og legemsdele. Disse individer skulle skabes ved at man skraber en legemscelle fra et menneske (et eller andet sted) og udvikler den til et selvstændigt individ, man har kunnet gøre det med en gulerod og en frø. Nå ja, det kan man gøre sig lystig over, men det værste ved mange af de eksisterende forskningsprogrammer er, at det synes lettere at skaffe penge til fantasterier end at få penge til at løse problemer, som mennesker over hele kloden daglig kæmper med og lider under. "Almindeligheden" kunne gennemtvinge en indsats for løsning af problemer som sult, sygdom, dårlige boligforhold og ringe eller ingen skolegang, hvis den blot kendte sit eget værd og ikke havde så stor respekt for den pengestærke industri, som dyrkes som en gud og opfattes som vor redning, mens den i virkeligheden er godt på vej til at sætte alt over styr for os. Der er fremstillet så vidunderlige vidundere, som IBM-maskinen, den databehandler alt og alle på kryds og tværs og kloge mænd går ind for resultaterne og har ovenikøbet det frækhed at betragte menneskehjernen som, trods alt værende bedre, men som alligevel regner datamatens resultater for rigtigere, (Det eneste fornuftige der indtil idag er frembragt i den retning er en almindelig regnemaskine). I andre lokaler sidder mennesker og glør i elektronmikroskoper og vil bilde os ind at den boblen rundt de kan se, er den logiske ~~grund~~ baggrund for at det forholder sig sådan at jeg om totusinde somre kan leve evigt. Det hele er så morsomt og interessant, men stadig ligger uløste, vigtige, nærliggende opgaver og venten. Psyken kan ikke få sit fysiske gennembrud og vice versa.

Man spørger sig hvor høj er en gade egentlig? Jeg mener den går til tagryggene, andre at den holder sig på måtteplanet. Jeg ville dog ikke spille megen tid på diskussion om det. De nære problemer skal først løses og den sande dynamik ligger i den

psyko-fysiske balance